

A N T O N I I
F V M E I
P A R I S I E N S I S I V R E
C O N S V L T I T R A
C T A T V S
T R E S.

De eo quod interest.
De Substitutionibus.
De Coniunctionibus.

Apud Ioannem Girardum.
M. D. XLVI.

3

AD ILLVSTRIS SIMVM VIRVM ANTONIVM

Burgerium Cancellarium

FRANCIAE.

P R A E F A T I O.

P V D Xenophontem de Hercule scriptum extat, Cum primū pubesceret (quia tempus hoc à natura ad deligendū, quam quisq; viuēdi viam ingressurus sit, datum existimaret) exisse illum in solitudinem, atq; ibi sedētem diu secum multumq; dubitasse, cum duas cerneret vias, vnā voluptatis, virtutis alteram, vtrā ingredi melius esset. Mihi verò longe aliter contigit: tātiq; viri consilium (nescio an recte) non probavi. Imbecilla est enim (vt & ego sensi) parumq; sibi constans illa aetas: quæ si tamen bonis artibus erit imbuta, à solitudine & otio protinus ad multitudinem & negocia optime transferetur, vt in frequētia, & multitudine illum sibi deligat homo suæ artis peritiorem, quem imitetur, cuiq; stet & inhareat pede fixus, & in negotiis ita versetur, vt suarū artium & disciplinarum vberes fructus tandem proferat, agēdo, consulendo, dicendo, imitando omnibus proficit: nec patiatur sua studia frustra, & in occulto esse: pdeatq; in solem (quod aiunt) & puluerem cum suis commilitonibus dimicaturus. Quid enim in ingrediēda vita melius adolescenti contingere poterit, quàm illum

A ij

ANTONII FV

MEI PARISIENSIS IV.

RECONSVLTI TRA.

CTATVS.

DE EO QVOD INTEREST.

VI de eo, quod interest, pro iure civili scripserūt, mihi videntur optimo iure Dædali nominandi: struxerunt enim multis ambagibus inextricabiles vias, vel potius peruia quæq; suis in cœlum immensis cōmentarijs, & satis mirabiles locos occuparunt. De ijs ita

semper præter quorūdam opinionem censui, qui putabant hunc punctum sic hætenus tractatum fuisse, vt dum ego illum sub incudem reuoco, videar apud illos Penelopes (quod aiunt) telam retexere. Nos, vt poterimus, recta transcendemus, tutiq; itineris vestigia sequentibus parabimus, nihil nisi priscos iureconsultos repetentes, à quibus iam penè desciuimus. Oportet autem in primis (quia omnis nostra disputatio est de eo, quod interest antè definire quid sit id quod interest. Omnis enim quæ à ratione suscipitur de aliqua re institutio, debet à definitione proficisci, vt intelligatur quid sit id, de quo disputatur.

Antequàm perueniamus ad definitionē eius quod interest, præmittam aliquid de titulo huius negotij.

B

qui propter seruum est obligatus ad decem, habet enim ex permissione legis, vt seruum possit dedere pro noxa, nec tamen recte vtrunq; petet actor. text. in. l. miles. §. decem. ff. de re iud. Vtrunq; igitur recte petet qui facti creditor est, fieri scilicet, vel eius loco id quod interest, cum vtrunq; sit in obligatione, vt in dicta. l. si pœnam. Hæc sunt quæ satis habui præter cæteros explicare.

A N T O N I I

F V M E I P A R I S I E N S I S

Iureconsulti tractatus.

DE S V B S T I T V T I O N I B V S.

Quæ substitutionibus plurima discussurus, primū quid sit substitutio interpellabo. Substitutionem omnes ita definierūt, vt sit quælibet secunda vel posterior institutio. Accursius ita in. l. 1. de vulg. & pup. substit. quam Barto. & Iason illic defendunt, & maxime Iason ad prime in ea incumbit, cauetq; illi satis à. l. quærebatur. §. fin. ff. de testamento milit. Neque probari illa lege secundam illic institutionem non esse substitutionem, recte contendit aduersus Accursium, tandemq; firmat per. l. miles ita hæredem. in prin. ff. de mili. testamento. Hæc Iason satis superq; in rubrica. ff. de vulg. Ego tamen non probo hanc communem substitutionis definitionem. Oportet enim vt constet definitio, quòd possit conuerti cum suo definitio, text.

ANTONII FV

MEI PARISIENSIS IURECON-
SVLTI TRACTATVS.

DE CONIUNCTIONIBVS.

ONI VNCTORVM
quidam sunt ab homine, quidā
à lege. Coniuncti ab homine tri-
bus modis dicuntur, re tantum,
verbis tantum, re & verbis si-
mul. Cauendum tamē est à qui-
busdam locis, in quib⁹ quos re
tantū cōiunctos dicimus, disjun-

ctos vocāt, verbis scilicet, vt in. l. vnica. §. hoc ita tam
varie. C. de cadu. toll. & qui verbis tantum coniuncti
sunt, aliquando disiuncti re scilicet vocantur. Hæc ta-
men diuersitas terminorum eōdem semper reuolui-
tur, & nihil implicat. Expediamus primum coniu-
ctionem illam quæ fit ab homine, deinde de alia quæ
à lege fit, dicemus suo ordine. Tres sunt itaq; huius
coniunctionis species: Realis tantum, Verbalis tm̄,
& ex illis mixta, verbalis q̄ppe & realis simul: de qui-
bus omnibus tractatur in. l. triplici. ff. de verb. signi.
& in. l. re coniuncti. ff. de leg. 3.

Re tantum coniuncti, inquit Paulus in dicta. l. re
coniuncti. dicuntur illi, quibus eadem res in eodem
testamento separatim legatur. Oportet igitur pri-
mū, quòd eadem res legetur ita, vt legatarū non
nisi concursu faciant partes. text. in. l. inde Neratius.

L